

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conferenceผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานครThe Effects of Using a Guidance Activities Package Base on Social Media Modeling Technique to
Develop Academic Self-efficacy of Matthayom Suksa 1 Students of
Matthayom Wat Thatthong School in Bangkok Metropolisลลันลลิต กันธิยะ (Lanlalit Kanthiya)¹ วไลยา สบายยิ่ง² นิรนาท แสนสา³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร 2) เปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคม 3) เปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร ที่มีการรับรู้ความสามารถในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมจำนวน 60 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการเรียน มีค่าความเที่ยง 0.91 2) คือ ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน จำนวน 12 กิจกรรม สำหรับนักเรียนกลุ่มทดลอง 3) กิจกรรมแนะแนวปกติ จำนวน 12 กิจกรรม สำหรับนักเรียนกลุ่มควบคุม และ 4) แบบประเมินความพึงพอใจเกี่ยวกับชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร มีการรับรู้ความสามารถในการเรียนอยู่ในระดับน้อย 2) นักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถในการเรียน หลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ ชุดกิจกรรมแนะแนว เทคนิคตัวแบบ สื่อสารสังคม การรับรู้ความสามารถในการเรียน มัธยมศึกษา

¹ นักศึกษาหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต แผนกการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ pumpim229@gmail.com² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประจักษ์สาทิศา ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช escoswun@hotmail.com³ รองศาสตราจารย์ ดร.ประจักษ์สาทิศา ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช Niranart.San@stou.ac.th

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

Abstract

The purposes of this research were to 1) Study academic self-efficacy of Matthayom Suksa 1 Students at Matthayom Wat Thatthong School in Bangkok Metropolis 2) compare academic self-efficacy in an experimental group after using a guidance activities package base on social media modeling 3) compare academic self-efficacy in the experimental group a receiving the guidance activities package with a control group and 4) study level of satisfaction in the experimental group after using the guidance activities package base on social media modeling to develop academic self-efficacy. The sample Of 60 students was chosen from the students in Mathayom Suksa 1 at Mathayom WattThatthong School in Bangkok Metropolis. Whose scores on the academic self-efficacy test were below the 25th percentile and volunteer to join with activities. The sample was randomly assigned into the experimental group and control group each of which comprised 30 students. The employed research instruments comprised 1) a questionnaire on academic self-efficacy, with reliability coefficient of .91; 2) a guidance activities package base on social media modeling technique to develop academic self-efficacy consciousness comprising 12 activities for the experimental group students. 3) A set of 12 regular guidance activities for the control group students. and (4) Satisfaction assessment of guidance activities package base on social media modeling technique to develop academic self-efficacy. Data were analyzed using the percentage, mean, standard deviation and t-test. The finding were 1) There is a low level of self-efficacy of Matthayom Sukka 1 Students of Matthayom Wat Thatthong School 2) The experimental group had higher academic self-efficacy after using a guidance activities package base on social media modeling to develop academic self-efficacy of Matthayom Suksa 1. Statistically significant at the .01 level. 3) The students in the experimental group had the academic self-efficacy after being given a guidance activities package base on social media modeling to develop academic self-efficacy of Matthayom Suksa 1 Higher than control students who used regular guidance activities. Statistically significant at the .01 level. 4) The experimental group a guidance activities package base on social media modeling to develop academic self-efficacy of Matthayom Sukka 1 There was a high level of satisfaction in the activity.

Keywords: Guidance activities package, Modeling technique, Social media, Academic self-efficacy, Matthayom Suksa

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

บทนำ

เยาวชนเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาประเทศ การที่เยาวชนได้รับการพัฒนาให้เติบโตมาเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเรื่องอื่น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำเนินชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยเน้นให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือ เป็นคนดี มีปัญญา และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ , 2545 , น.3) และหนึ่งในสิ่งที่จะสามารถทำให้ผู้เรียนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ดังที่ วิลาวรรณย์ ดารานาย (2554, 1) อ้างอิงจาก Bandura (1997, pp.191) ซึ่งกล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการเรียนรู้และต่อยอดความสำเร็จของบุคคล โดยเฉพาะความสำเร็จทางด้านการเรียนของเด็กนักเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อแรงจูงใจในการเรียน ความพยายาม ความสนใจในการเรียน และความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน บุคคล 2 คนอาจมีความสามารถไม่ต่างกัน แต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ หากพบว่าคน 2 คนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกัน การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวกำหนดที่สำคัญตัวหนึ่งของการกระทำของมนุษย์ แม้ว่าความรู้และทักษะจะเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานให้บรรลุผลแต่ก็ยังไม่เพียงพอ เพราะบุคคลมักจะไม่นับปฏิบัติให้ดีที่สุด แม้เขาจะรู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง ถ้าเขาไม่เชื่อว่าตนมีความสามารถพอที่จะกระทำ ทั้งนี้เนื่องมาจากความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเข้ามาแทรกกลางระหว่างความรู้กับการกระทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับบุคคลนั้นจะตัดสินความสามารถของตนเองอย่างไร (Bandura, 1986, pp. 391 - 392)

การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นสิ่งที่สะท้อนว่า บุคคลได้ใช้ความพยายามหรือไม่ มากน้อยเพียงใด ในการต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรค เมื่อเจอกับงานที่ยากบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมองงานนั้นว่าเป็นสิ่งที่ท้าทาย มีความกระตือรือร้น เอาใจใส่ ต้องการความสำเร็จสูง ใช้เวลาในการพยายามที่ยาวนาน ในขณะที่เดียวกันหากบุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ จะหลีกเลี่ยงงานที่ยาก ลังเลในความสามารถของตนเอง มีความพยายามน้อย และล้มเลิกได้ง่าย สอดคล้องกับแนวคิดของอีวาน Evans (1988) ได้อธิบายว่า บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จ และมีความเป็นอยู่ที่ดี เมื่อเผชิญปัญหาหรืองานที่ยากจะเป็นสิ่งที่ท้าทายให้เขาแก้ไขโดยใช้ความพยายาม ถึงแม้จะล้มเหลวเขาก็จะมองความผิดพลาดไปที่พยายามไม่เพียงพอ หรือขาดความรู้ทักษะ ในทางตรงข้าม ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ จะมองงานที่ยากเป็นภาวะคุกคาม หรือหลีกเลี่ยงและล้มเลิกการกระทำนั้นๆ เมื่อมีความผิดพลาดจะมองว่าตนเองด้อย ขาดความสามารถ ส่วนของบริบทในการเรียน แบนดูรา ได้ศึกษาการรับรู้ความสามารถในการเรียนโดยตรง การรับรู้ความสามารถในการเรียนเป็นการตัดสินของนักเรียนเกี่ยวกับความสามารถของตนในการกระทำพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนได้หรือไม่ในระดับใด Bandura (1977, 191) อ้างถึงในวิลาวรรณย์ ดารานาย (2554) หากนักเรียนประเมินความสามารถในการเรียนของตนอยู่ในระดับสูง แสดงว่านักเรียนมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนดี จะสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนได้เป็นอย่างดี มีความพยายามในการแก้ปัญหา และไม่ล้มเลิกแม้ว่างานจะยาก ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น จากงานวิจัยของอภิญญา อิงอาจ และชลธร อริยปิณฑ์ (2553) เรื่อง การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนและความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรคของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน มีการรับรู้ความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองส่งผลต่อความสามารถในการเรียน ซึ่งโรงเรียนในฐานะที่เป็นสถาบันการศึกษาที่ให้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

ความรู้ทางวิชาการแล้ว ยังต้องพัฒนาคุณภาพชีวิต พัฒนาทักษะและศักยภาพของนักเรียนออกมาให้เต็มที่โดยใช้วิธีการที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียนอีกด้วย

กิจกรรมแนะแนว ถือเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามศักยภาพของแต่ละบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ (2556, 26) ที่ได้กำหนดให้กิจกรรมแนะแนว เป็นหนึ่งในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองให้ครบทุกด้าน ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม นอกจากนี้ สมร ทองดี และ ปราณี รามสูต (2545, น.8-10) กล่าวว่า การดำเนินกิจกรรมแนะแนวหากกระทำได้อย่างเหมาะสมจะส่งผลดีต่อผู้รับบริการในการแก้ปัญหา เช่น การขาดความมีวินัย ขาดความเอื้ออาทร ขาดคุณธรรม จริยธรรมอื่นๆ ซึ่งหากบุคคล เหล่านี้ได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสม โดยใช้กิจกรรมการแนะแนว ดังเช่นงานวิจัยของ ณัฏฐวีร์ นงนุช (2552, 77) พบว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนโดยรวมรายด้านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสำราญ วงศ์ขวัญ (2559, 285) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการควบคุมตนเองของผู้ต้องขังเรือนจำบางขวาง โดยการเปรียบเทียบความสามารถในการควบคุมตนเองของผู้ต้องขังกลุ่มทดลองก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ซึ่งพบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ผู้ต้องขังมีความสามารถควบคุมตนเองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 จากงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่า กิจกรรมแนะแนวสามารถพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านต่างๆ ได้และการปลูกฝังและพัฒนาจิตสาธารณะให้แก่แก่นักเรียนด้วยกิจกรรมแนะแนวก็สามารถทำได้ด้วยวิธีการที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการใช้บทบาทสมมติ การให้เล่นเกม การได้ทดลองทำในสถานการณ์จำลอง หรือการใช้ตัวแบบ เป็นต้น

การใช้เทคนิคตัวแบบสื่อสังคมในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการพัฒนาตัวแบบต่างๆ ให้อยู่ในรูปแบบของสื่อสังคมที่นักเรียนให้ความสนใจและเข้าถึงง่าย ปรับเปลี่ยนจากการใช้ใบงานใบความรู้มาเป็นการทำกิจกรรมผ่านสื่อสังคม เช่น Facebook Youtube เป็นต้น งานวิจัยของ บุหงา ชัยสุวรรณ และพรพรรณ ประจักษ์เนตร ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อใหม่ของวัยรุ่นอายุระหว่าง 10-19 ปี ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้สื่อใหม่ โดยมีแรงจูงใจสูงสุด คือ เป็นกิจวัตร เป็นนิสัยของตน และทำให้ได้ติดต่อสื่อสารกับเพื่อนๆ เสมอๆ รองลงมาคือ ฉันชอบใช้สื่อสังคม เช่น เพจบุ๊กไลน์ ยูทูบ กูเกิ้ล ทำให้มีความสดชื่นสนุกสนาน เมื่อทำการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีการระดับการศึกษาที่ต่างกัน (ประถม – ม ต้น – ม ปลาย) พบว่ากลุ่มมัธยมต้นและปลายจะมีระดับของแรงจูงใจ การใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการ ใช้สื่อใหม่ และสื่อสังคม สูงกว่า ระดับประถม แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 สำหรับเทคโนโลยีสารสนเทศที่ผู้ให้ข้อมูลให้ความสำคัญมากที่สุดคือ โทรศัพท์มือถือมากที่สุดและคอมพิวเตอร์ โดยใช้เพื่อ วัตถุประสงค์ที่หลากหลาย เช่น ความบันเทิง การติดต่อสื่อสารและการหาข้อมูลเพื่อการเรียนและนอกเหนือจากการเรียน ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ เฟซบุ๊ก (Facebook) และไลน์ (Line) เป็นสื่อสังคมที่ผู้ให้ข้อมูลใช้มากที่สุด ผู้ให้ข้อมูลสำคัญใช้เวลาอยู่กับเทคโนโลยีสารสนเทศ สื่อ ใหม่และสื่อสังคมโดยเฉลี่ยประมาณ 10 ชั่วโมงต่อวัน จะเห็นได้จากการศึกษาวิจัย ปัจจุบันสื่อสังคมมีส่วนเกี่ยวข้องจนเกือบจะเป็นกิจวัตรของนักเรียน ดังนั้นหากจะทำการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนจากวิธีเดิมๆ เป็นวิธีใหม่ๆ ที่มุ่งเน้นในส่วนเนื้อหาของเนื้อหาหรือกิจกรรมเข้าไปในสิ่งที่นักเรียนสนใจอยู่แล้ว คาดว่าจะทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุขมากยิ่งขึ้น และการนำสื่อสังคมไปประยุกต์ใช้กับการพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนนั้น น่าจะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนให้มากยิ่งขึ้น

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และจากการสอบถามครูผู้สอนพบว่า นักเรียนมีความพยายามในการเรียนน้อย ขาดเป้าหมาย และชอบคิดว่าตนเองนั้นทำไม่ได้ ไม่มีความสามารถ พอคิดว่าตนเองทำไม่ได้ ก็ไม่มีความพยายามเกิดการประเมินความสามารถของตนเองในการเรียนต่ำ ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำไปด้วย ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูแนะแนวจึงถือว่าเป็นหน้าที่ที่สำคัญที่จะต้องพัฒนานักเรียนให้มีการรับรู้ความสามารถในการเรียนที่สูงขึ้น โดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน เพื่อให้นักเรียนนั้นมีพัฒนาการของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการเรียนไปในทางที่ดีขึ้น และส่งผลให้นักเรียนดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข สามารถก้าวไปสู่ความสำเร็จในชีวิตได้

วัตถุประสงค์ (และกรอบแนวคิด ถ้ามี)

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสาร
3. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสาร และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วัดก่อนและวัดหลังการทดลอง (Randomized Pretest – Posttest Control Group Design) ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร จำนวน 250 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร ที่มีการรับรู้ความสามารถในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 60 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยการจับสลาก โดยทำสลากเลข 1 และ 2 กลุ่มทดลองคือ สลากหมายเลข 1 จำนวน 30 คน กลุ่มควบคุมคือ สลากหมายเลข 2 จำนวน 30 คน ตัวแปรอิสระ คือ ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารเพื่อพัฒนาการรับรู้ และกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ความสามารถในการเรียน ความสามารถในการเรียนและกิจกรรมแนะแนวปกติ เครื่องมือการวิจัย 1) แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการเรียน ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยมีแนวคิดมาจากการวิจัยของ วิลลา สบายยิ่ง (2542 : 139) จำนวน 20 ข้อ หาค่าความตรง (Validity) โดยได้ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.95 -1.00 ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.36 – 0.77 และค่าความเที่ยง .91 2) ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน โดยได้ออกแบบให้กิจกรรมสัมพันธ์กับนิยามของการรับรู้ความสามารถในการเรียน ทั้งหมด 12 กิจกรรม ที่ผ่านการหาคุณภาพ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

จากผู้เชี่ยวชาญ 3) กิจกรรมแนะแนวปกติ ใช้การปรับสื่อและวิธีการสอนจากชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคม เพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน โดยปรับเปลี่ยนเป็นเน้นการเรียนการสอนแบบบรรยาย 4) แบบสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับชุดกิจกรรมแนะแนว ที่มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง .95 ถึง 1 การเก็บรวบรวมข้อมูล 1) วัดก่อนการทดลอง โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 2) ดำเนินการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน จำนวน 12 ครั้ง แต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที ส่วนกลุ่มควบคุมที่ได้รับกิจกรรมแนะแนวแบบปกติจากครูแนะแนวในวันเวลาเดียวกันกับกลุ่มทดลองนี้ ดังนั้นครูแนะแนวจะได้รับการปฐมนิเทศเกี่ยวกับการสอนกิจกรรมแนะแนวแบบปกติจากผู้วิจัยก่อนปฏิบัติจริง 3) วัดหลังการทดลอง หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองแล้วในสัปดาห์สุดท้าย โดยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการเรียนอีกครั้งและตรวจให้คะแนน การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติพรรณนา ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติอ้างอิง ได้แก่ สถิติการทดสอบค่าที แบบที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent t-test) และสถิติการทดสอบค่าทีแบบที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent t-test)

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร (N = 250)

	การรับรู้ความสามารถในการเรียน	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
1	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังครูสอน และไม่เล่นกับเพื่อนในขณะที่เรียน	1.95	1.22	น้อย
2	ข้าพเจ้าใจจดใจจ่อ มีสมาธิในการเรียน	2.03	1.31	น้อย
3	ข้าพเจ้าไม่ทำงานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่เรียน	2.01	1.28	น้อย
4	ข้าพเจ้าตอบคำถามครูในขณะที่ครูถามได้	1.91	1.21	น้อย
5	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความพยายาม	2.05	1.25	น้อย
6	ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเองโดยไม่ลอกเพื่อน	1.92	1.20	น้อย
7	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนโดยไม่ต้องรอให้ใครบอก	1.86	1.30	น้อย
8	ข้าพเจ้าสอบถามครูเมื่อมีข้อสงสัย	2.09	1.24	น้อย
9	ข้าพเจ้าติดตามงานเมื่อขาดเรียนได้ด้วยตนเอง	2.01	1.33	น้อย
10	ข้าพเจ้าเตรียมตัวอ่านบทเรียนมาล่วงหน้าก่อนถึงวิชาเรียน และเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาเรียน	1.86	1.23	น้อย
11	ข้าพเจ้าส่งงานตรงตามเวลาที่ครูกำหนด	2.01	1.30	น้อย
12	ข้าพเจ้าสามารถแก้ไขงานที่บกพร่องได้ด้วยตนเอง	2.07	1.36	น้อย
13	แม้งานที่ได้รับมอบหมายจะเป็นงานยาก แต่ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นว่าจะทำสำเร็จได้	2.04	1.34	น้อย

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

ตารางที่ 1 (ต่อ)

	การรับรู้ความสามารถในการเรียน	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
14	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าจะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียน	1.93	1.21	น้อย
15	เมื่อมีการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายหลายวิชา ข้าพเจ้าสามารถวางแผนการทำได้	2.10	1.32	น้อย
16	ข้าพเจ้าตรวจสอบความเรียบร้อยของงานก่อนที่จะส่งได้ด้วย ตนเอง	2.08	1.33	น้อย
17	ข้าพเจ้ายอมรับความผิดพลาดในการทำงานของตนเองได้	2.02	1.33	น้อย
18	เมื่อมีอุปสรรค ปัญหา เกิดขึ้นในการเรียน ข้าพเจ้าสามารถแก้ไขปัญหาก็ได้	1.99	1.35	น้อย
19	ข้าพเจ้าสามารถอธิบายบทเรียน หรือการบ้านให้เพื่อนเข้าใจได้ ข้าพเจ้ากระตือรือร้นในการทำงานทันที ไม่ปล่อยเวลาทิ้งไปไม่	1.92	1.25	น้อย
20	ผัดวันประกันพรุ่ง	1.99	1.28	น้อย
	การรับรู้ความสามารถในการเรียนโดยรวม	1.99	1.28	น้อย

จากตารางที่ 1 พบว่า การรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับ น้อย

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ค่าสถิติ			
		$\bar{x}$	S.D.	t	p-value
กลุ่มทดลอง	30	2.11	0.56	0.81	.42
กลุ่มควบคุม (ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ)	30	2.02	0.24		

จากตาราง 2 พบว่า ก่อนการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนไม่แตกต่างกัน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคม

กลุ่มทดลอง (ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัว แบบสื่อสังคมเพื่อ พัฒนาการรับรู้ ความสามารถในการ เรียน)	จำนวน (คน)	ค่าสถิติ			
		$\bar{x}$	S.D.	t	p-value
ก่อนการทดลอง	30	2.11	0.56	12.94**	.00
หลังการทดลอง	30	3.43	0.51		
p < .01					

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน มีการรับรู้ความสามารถในการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน ซึ่งผลเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า “นักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01”

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ค่าสถิติ			
		$\bar{x}$	S.D.	t	p-value
กลุ่มทดลอง	30	3.43	0.54	14.61**	.00
กลุ่มควบคุม (ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ)	30	1.94	0.22		
p < .01					

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

จากตารางที่ 4 พบว่า จากผลที่พบสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน มีการรับรู้ความสามารถในการเรียน สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ ซึ่งผลเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า “นักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถในการเรียน หลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคม สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01”

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคม เพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

ข้อที่	รายการ	$\bar{x}$	S.D.	แปลความหมาย
1	นักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญของการรับรู้ความสามารถในการเรียนหลังเข้าร่วมกิจกรรม	4.30	0.53	มาก
2	ความน่าสนใจของกิจกรรม	4.50	0.51	มากที่สุด
3	นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	4.40	0.56	มาก
4	สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัยในการจัดกิจกรรม	4.60	0.50	มากที่สุด
5	การจัดสถานที่ – เวลา มีความเหมาะสม	4.13	0.68	มาก
6	บรรยากาศของการปฏิบัติกิจกรรม	4.40	0.50	มาก
7	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	4.53	0.57	มากที่สุด
8	หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแล้วนักเรียนมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนเพิ่มขึ้น	4.50	0.57	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีประโยชน์ต่อการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	4.47	0.57	มาก
10	นักเรียนมีความประสงค์จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป	4.5	0.53	มากที่สุด
ความพึงพอใจโดยรวม		4.17	1.23	มาก

จากตารางที่ 5 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสารสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีการรับรู้ความสามารถในการเรียนอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้เป็นเพราะการรับรู้ความสามารถของตนเอง คือ การประเมินตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนว่าตนมีความสามารถและมั่นใจว่าจะกระทำพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนให้บรรลุเป้าหมายมากน้อยเพียงใด หากนักเรียนยังขาดความมั่นใจว่าตนสามารถทำได้ ตนสามารถเรียนได้ ก็จะทำให้มีความคิดที่มองตนเองว่า ฉันไม่สามารถทำได้ เป็นผลทำให้เกิดความพยายาม

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

และยังมีปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ประกอบด้วย ประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถในตนเองมากที่สุด เนื่องจากเป็นประสบการณ์ที่ได้รับโดยตรง การได้เห็นประสบการณ์ความสำเร็จของผู้อื่น การชักชวนด้วยวาจาจากผู้อื่น และสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ หากไม่มีประสบการณ์ต่างๆ ดังกล่าว ก็จะทำให้มีการรับรู้ความสามารถในการเรียนนั้นเกิดขึ้นได้ยาก จากผลการวิจัยของอภิญญา อิงอาจ อริยปิณฑ์ (2553) ซึ่งได้ศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียน และความสามารถในการพัฒนาอุปสรรคของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียนและความสามารถในการพัฒนาอุปสรรคของนักศึกษาที่มีความแตกต่างตามภูมิหลัง ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าเผชิญปัญหาหรืออุปสรรค ดังจะเห็นได้จากข้อคำถามซึ่งมีคะแนนการรับรู้ต่ำ คือ นักศึกษามักจะหลีกเลี่ยงในการเผชิญปัญหาหรืออุปสรรค อีกทั้งยังขาดการเอาใจใส่ในงานที่ได้รับมอบหมาย ขาดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ หรือการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และไม่พยายามกระทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วง โดยนักศึกษามักจะยอมแพ้หากทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จ แม้ว่านักศึกษาจะเชื่อว่าตนเองสามารถทำตามแผนที่กำหนดไว้ก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของลูธาน (Luthans, 2007) ที่ได้อธิบายถึงผลกระทบจากการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ส่งผลต่อการทำหน้าที่ในการตัดสินใจทั้งในเรื่องการเลือกกระทำพฤติกรรม เมื่อบุคคลประเมินความสามารถของตนเองอยู่ในระดับต่ำ จะหลีกเลี่ยงงาน ท้อถอย และขาดความมั่นใจในตนเอง ไร้ความพยายามที่จะมุ่งไปสู่ความสำเร็จ มักจะยอมแพ้ต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้นอย่างง่ายดาย นอกจากนี้บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับต่ำมีแนวโน้มที่เกิดความเครียด และความอ่อนล้าในการทำงาน เพราะมีความคาดหวังในเรื่องของความล้มเหลวที่จะเกิดขึ้น ในขณะที่บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับสูงจะนำตัวเองเข้าสู่สถานการณ์ความเครียดอย่างมั่นใจ และสามารถรับมือกับความเครียดได้

นักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมสามารถพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนได้ ทั้งนี้เพราะ ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเป็นการนำวิธีการที่เป็นระบบ มีขั้นตอน มุ่งให้ประสบการณ์ตรงแก่นักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด วิเคราะห์ และลงมือปฏิบัติเอง โดยใช้วิธีการให้ตัวแบบจากทฤษฎีปัญญาสังคมของแบนดูรา เน้นตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น ชุดภาพ กรณียตัวอย่าง สถานการณ์ต่างๆ การดูสื่อวิดีโอ การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย และเป็นการใช้สื่อสังคมเพื่อนำเสนอใจมากยิ่งขึ้น เพราะในปัจจุบันนักเรียนให้ความสนใจกับสื่อสังคมมาก การที่นำกิจกรรมมาประยุกต์เข้ากับสื่อออนไลน์ ทำให้นักเรียนมีการตอบสนองการทำกิจกรรมได้เป็นอย่างดี ซึ่งวิธีการให้ตัวแบบใช้ 3 ขั้นตอน คือ การดูตัวแบบที่ละขั้นตอนและชี้แนะการกระทำ การให้เลียนแบบหรืออภิปรายการกระทำของตัวแบบและการนำไปปฏิบัติ และการให้ข้อมูลย้อนกลับว่าทำถูกหรือผิดที่ใด แก้อะไร อย่างไร ซึ่งเทคนิคและวิธีการเหล่านี้ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และประมวลข้อมูลเพื่อนำมาปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตนเอง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมในครั้งนี้ ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปราณี เดชบุญ (2546, 64) ที่ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนโรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ จังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงขึ้น หลังจากใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

นักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถในการเรียน หลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดกิจกรรมกลุ่มทดลองได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมซึ่งชุดกิจกรรมนี้มีความพิเศษกว่าชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติที่กลุ่มควบคุมได้ใช้ ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมประกอบด้วยวิธีการที่เป็นระบบ มีขั้นตอน มุ่งให้ประสบการณ์ตรงแก่นักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด วิเคราะห์ และลงมือปฏิบัติเอง โดยใช้วิธีการให้ตัวแบบจากทฤษฎีปัญญาสังคมของแบนดูรา เน้นตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น ชุดภาพ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์ต่างๆ การดูสื่อวีดิทัศน์ การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอน ของ สมร ทองดี และปราณี รามสูตร อ้างถึงใน ชลธิชา จันมณี (2554, น.88-89) กล่าวว่า ขั้นตอนของกิจกรรมแนะแนวประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือขั้นที่ 1 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์การ จะให้นักเรียนได้มีโอกาสนำเสนอเกี่ยวกับประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ผ่านสื่อสังคมการแบ่งปันประสบการณ์ทำให้เรียนรู้ร่วมกัน ขั้นที่ 2 ขั้นสะท้อนกลับการเรียนรู้ ให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก วิเคราะห์ พิจารณาจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในขั้นที่ 1 ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิต นักเรียนสรุปสาระการเรียนรู้ เสนอแนะแนวคิดเพิ่มเติม ขั้นตอนนี้จะเน้นให้นักเรียนใช้สื่อสังคมในการสรุป และขั้น 4 ขั้นคิดและนำไปปฏิบัติ ให้นักเรียนประยุกต์ใช้สู่ชีวิตจริง เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการรับรู้ความสามารถในการเรียน พร้อมนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน จะเห็นได้ว่าชุดกิจกรรมแนะแนวที่ไม่ใช่กิจกรรมแนะแนวแบบปกติมีขั้นตอน และกระบวนการที่ช่วยพัฒนานักเรียนได้มากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พัทธวรรณ รักช่วย (2547, 63) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2547 พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่ เป็นเช่นนี้น่าจะมาจากหลายปัจจัย ประการแรก คือ ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมสามารถสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนอยากรู้ อยากเรียน มีความสุขกับกิจกรรมตามขั้นตอน เนื้อหาครบถ้วน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ประการที่ 2 กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมมีความน่าสนใจ สนุก น่าเลียนแบบหรือน่าจดจำมากกว่าการเรียนแนะแนวปกติ และประการที่สำคัญที่สุด คือ เทคนิคตัวแบบที่ใช้เป็นตัวแบบสื่อสังคมมีความเหมาะสมกับยุคสมัย และเป็นที่ยอมรับของนักเรียน การได้ใช้สื่อสังคมซึ่งเป็นสื่อที่นักเรียนชอบอยู่แล้ว จึงทำให้ยิ่งสนุกกับการทำกิจกรรม มีความสอดคล้องกับผล การวิจัยของ วรณาพร จันทรเรนทร์ (2550) ทำการวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนระหว่างบทเรียน e-Learning กับการเข้าฟังบรรยาย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนระหว่างบทเรียน e-Learning กับการเข้าฟังการบรรยาย ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้บทเรียน e-Learning มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24.03 และกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยการเข้าฟังบรรยายมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.27 และสอดคล้องงานวิจัยของ สุขญา สังข์จัญญ (2550) ได้ศึกษาผลของการเรียนบนเว็บโดยใช้บล็อกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนบนเว็บโดยใช้บล็อกในการบันทึกผลการเรียนรู้ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานของ Safran (2010) ซึ่งพบว่า สื่อสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือที่นักเรียนทุกคนรู้จัก เข้าใจ และเคยใช้บริการใดบริการหนึ่งของสื่อสังคมออนไลน์ โดยการได้ใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการเรียนแบบร่วมมือก่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียนรู้สูงสุดช่วยให้ครูสามารถสื่อสารกับผู้เรียนได้ง่าย ลดปัญหานักเรียนไม่กล้าถามครูในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี อีกทั้งสื่อสังคมออนไลน์ยังเป็นสื่อ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

ที่สะท้อนความรู้หรือผลการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้ง่าย นักเรียนสามารถสะท้อนความคิดของตนเองลงในเครื่องมือเหล่านั้น และเกิดการสื่อสาร แสดงความคิดเห็น หรือให้คำแนะนำ โดยมีปฏิสัมพันธ์กันในระดับเครือข่ายได้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ทุกที่ ทุกเวลา

ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน อยู่ในระดับมาก โดยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุดจำนวน 5 ข้อ คือ ความน่าสนใจของกิจกรรม สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัยในการจัดกิจกรรม ขั้นตอนการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแล้วนักเรียนมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนเพิ่มขึ้น และนักเรียนมีความประสงค์จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป นอกจากนี้นักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากจำนวน 5 ข้อ คือ นักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญของการรับรู้ความสามารถในการเรียนหลังเข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม การจัดสถานที่ – เวลา มีความเหมาะสม บรรยากาศของการปฏิบัติกิจกรรม และกิจกรรมมีประโยชน์ต่อการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก ผลการวิเคราะห์ อภิปรายได้ว่า ความน่าสนใจของกิจกรรมที่นักเรียนพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดนั้น อาจเป็นเพราะว่า โดยส่วนใหญ่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะเป็นรูปแบบเดิมๆ การจัดกิจกรรมตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมจึงเป็นเรื่องใหม่ ทำให้นักเรียนมีความสนใจ ประกอบกับใช้สื่อสังคมในการจัดกิจกรรมซึ่งนักเรียนให้ความสนใจมากอยู่แล้ว นักเรียนมีความชอบ สนุก จึงทำให้พอใจในระดับมากที่สุด ต่อไปคือ สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัยในการจัดกิจกรรม นักเรียนประเมินพอใจในระดับมากที่สุด อาจเป็นเพราะว่าในการจัดกิจกรรม ไม่ได้ใช้แค่ใบงานเพียงอย่างเดียว มีการใช้สื่อสังคม เช่น Facebook Youtube ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ จึงทำให้ไม่น่าเบื่อ และตรงกับความต้องการของนักเรียน ต่อไปคือ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม นักเรียนประเมินพอใจในระดับมากที่สุด อาจเป็นเพราะว่า มีการจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมตลอดเวลา กระตุ้นให้นักเรียนแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ต่อไปคือ หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแล้วนักเรียนมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนเพิ่มขึ้น นักเรียนประเมินพอใจในระดับมากที่สุด เพราะก่อนเข้าร่วมกิจกรรมนักเรียนมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนน้อย หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมทำให้การรับรู้ความสามารถในการเรียนมากขึ้น จึงทำให้เกิดความพึงพอใจในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมสามารถเพิ่มการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองให้สูงขึ้น ดังนั้นควรนำชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมไปใช้กับนักเรียนกลุ่มควบคุม และนักเรียนทั้งหมดในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเพิ่มการรับรู้ความสามารถในการเรียนให้แก่ นักเรียน จากผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมสามารถเพิ่มการรับรู้ความสามารถในการเรียน ดังนั้นควรนำชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมไปประยุกต์ใช้และสอดแทรกการสอนในรายวิชาต่างๆ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือปรับใช้ในกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

1.2 ผู้ที่จะนำชุดกิจกรรมชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมไปใช้ควรศึกษาการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับชุดกิจกรรมอย่างละเอียด

1.3 ควรมีการติดตามผล การรับรู้ความสามารถในการเรียนหลังจากเสร็จสิ้นการทดลองไปแล้วในระยะเวลา 3 เดือน และ 6 เดือน เพื่อศึกษาความคงทนในการรับรู้ความสามารถในการเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนในระดับอื่นๆ เช่น ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีววะ และอุดมศึกษา เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมกับตัวแปรอื่นๆ เช่น แรงจูงใจในการเรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน การมองโลกในแง่ดี เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุอื่นๆ ที่อาจส่งผลต่อการพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน เช่น วิธีการจัดการเรียนการสอนของครู การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อม

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *คู่มือพัฒนาทักษะชีวิตระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.

ณัฏฐวีร์ นงนุช. (2552). *ผลของกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรู้จักและเข้าใจตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3*.

(สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุหงา ชัยสุวรรณ และพรพรรณ ประจักษ์เนตร. (ม.ป.ป). *พฤติกรรมการใช้สื่อใหม่ของวัยรุ่นอายุระหว่าง 10-19 ปี” วารสารการสื่อสารและการจัดการ* นิตย. ปีที่1 , ฉบับที่ 1 (มกราคม-เมษายน)

ปราณี เดชบุญ. (2546). *ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนโรงเรียนบุญเหลือ*

วิทยานุสรณ์ จังหวัดนครราชสีมา (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี

พัชราภรณ์ รักช่วย.(2546). *ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาความรับผิดชอบ ในการเรียนของนักเรียนชั้น*

มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปากพั่น จังหวัดนครศรีธรรมราช (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต).

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี

วรรณภาพ จันทเรนทร์. (2550) *ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนระหว่างบทเรียน E-Learning กับการเข้าฟังบรรยาย*

มหาวิทยาลัยรามคำแหง (ออนไลน์) ค้นเมื่อ 22 สิงหาคม 2561 จาก <http://dcms.thailis.or.th/dcms>

วิลาวัลย์ ดาราฉาย. (2554). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2-3*

(สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .

สมร ทองดี และสำราญ วงศ์ขวัญ. (2559). *ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการควบคุมตนของผู้ต้องขังเรือนจำ*

กลางบางขวาง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี

สุขญา สังข์จรรย์. (2550). *ผลของการเรียนบทเรียนบทเว็บโดยใช้สื่อที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการ*

เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 8

The 8th STOU National Research Conference

อภิญา อิงอาจ และชลธร อริยปิณฑ. (2552). การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และความสามารถในการพัฒนา
ผู้อุปสรรคของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วารสารวิจัยทางการศึกษา.

Bandura, A. (1997). *Self- Efficacy: The Exercise of Control*. New York, W. H. Freeman and Company.

Bandura, A. (1986). The explanation and predictive scope of self-efficacy theory. *Journal of Social and
Clinical Psychology*, 4 , 359-373”

Safran, C. (2010). Social Media in Education. Thesis for the Award of the Academic Degree of a Doctor of
Technology, Graz University of Technology.

